

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 6 października 2015 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice, Family Division (England and Wales) – Zjednoczone Królestwo] – A/B

(Sprawa C-489/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej — Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 — Zawisłość sprawy — Artykuł 16 i art. 19 ust. 1 i 3 — Postępowanie o separację w pierwszym państwie członkowskim i postępowanie o rozwód w drugim państwie członkowskim — Właściwość sądu, do którego najpierw wniesiono pozew lub wniosek — Pojęcie „ustalanej” jurysdykcji — Umorzenie pierwszego postępowania i wszczęcie nowego postępowania o rozwód w pierwszym państwie członkowskim — Konsekwencje — Różnica czasu między państwami członkowskimi — Skutki dla procedury wszczęcia postępowania przed sądami]

(2015/C 389/12)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Justice, Family Division (England and Wales)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A

Strona pozwana: B

Sentencja

W przypadku postępowań o separację i o rozwód wszczętych między tymi samymi stronami przed sądami dwóch państw członkowskich art. 19 ust. 1 i 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji takiej jak ta będąca przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, w której postępowanie przed sądem, do którego najpierw wniesiono pozew lub wniosek w pierwszym państwie członkowskim, zostało umorzone po wszczęciu postępowania przed drugim sądem w drugim państwie członkowskim, kryteria zawisłości sprawy nie są już spełnione i w związku z tym jurysdykcja sądu, do którego najpierw wniesiono pozew lub wniosek, powinna być postrzegana jako nieustalona.

⁽¹⁾ Dz.U. C 26 z 26.1.2015.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 6 października 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud – Republika Czeska) – Český telekomunikační úřad/T-Mobile Czech Republic a.s., Vodafone Czech Republic a.s.

(Sprawa C-508/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2002/22/WE (dyrektywa o usłudze powszechnej) — Kalkulacja kosztu obowiązku świadczenia usługi powszechnej — Uwzględnienie stopy zwrotu z zasobów własnych — Bezpośrednia skuteczność — Stosowanie *ratione temporis*]

(2015/C 389/13)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Český telekomunikační úřad

Strona pozwana: T-Mobile Czech Republic a.s., Vodafone Czech Republic a.s.

przy udziale: O2 Czech Republic a.s., dawniej Telefónica Czech Republic a.s., UPC Česká republika s.r.o.

Sentencja

- 1) Artykuły 12 i 13 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywy o usłudze powszechnej) należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, by koszt netto obowiązku świadczenia usługi powszechnej obejmował „rozsądny zysk” podmiotu świadczącego tę usługę składający się ze stopy zwrotu z zasobów własnych, której zażądałoby przedsiębiorstwo porównywalne z podmiotem świadczącym usługę powszechną rozważające, czy podjąć się wykonywania danej usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym w całym okresie powierzenia, przy uwzględnieniu poziomu ryzyka.
- 2) Artykuły 12 i 13 dyrektywy 2002/22 należy interpretować w ten sposób, że są one bezpośrednio skuteczne i że jednostki mogą powoływać się na nie bezpośrednio przed sądem krajowym w celu zakwestionowania decyzji krajowego organu regulacyjnego.
- 3) Dyrektywę 2002/22 należy interpretować w ten sposób, że nie znajduje ona zastosowania do określenia wysokości kosztu netto obowiązku świadczenia przez przedsiębiorstwo wyznaczone usługi powszechnej w okresie poprzedzającym przystąpienie Republiki Czeskiej do Unii Europejskiej, a mianowicie od dnia 1 stycznia 2004 r. do dnia 30 kwietnia 2004 r.

(¹) Dz.U. C 56 z 16.2.2015.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 25 września 2014 r. w sprawie T-474/12 Giorgio Giorgis przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 24 listopada 2014 r. przez Georga Giorgisa

(Sprawa C-531/14 P)

(2015/C 389/14)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Giorgio Giorgis (przedstawiciele: I.M. Prado, A. Tornato, avvocati)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory); Comgel SAS

Postanowieniem z dnia 2 września 2015 r. Trybunał (szósta izba) częściowo odrzucił, a w pozostałym zakresie oddalił niniejsze odwołanie i nakazał Giorgiowi Giorgisowi pokrycie własnych kosztów.